

# MOERASSTAD

MART & VEERLE  
OTTENHEIM

Colofon

Moerasstad

Door Mart en Veerle Ottenheim

[www.ottenheim.nl](http://www.ottenheim.nl)

Uitgeverij: Phagos Press  
Postbus 5666, 4801 EB Breda  
[www.phagos-press.nl](http://www.phagos-press.nl)

NUR 280

ISBN 9789077153758

© Mart en Veerle Ottenheim

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronische opslag of welke ander wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

# Cilmoor





## Hoofdstuk 1: Moerasstad



Je kan de zonsopgang als eerste zien van de top van Hoogstad. De oranje vuurbol kruipt langzaam boven de horizon uit en baadt Hoogstad in een warme gloed. Hoogstad is het hoogste punt van Moerasstad. Als je bovenop Hoogstad staat, op het grote ceremoniële plateau, dan kijk je uit over het in riet geklede moeras. Overal waar je kijkt is riet, hoog riet, laag riet, meestal groen maar soms ook blauwig riet of zelfs rood. Hier en daar wordt het riet onderbroken door bosjes bomen. Tussen het riet

glinsteren in het oranje ochtendlicht verschillende rivieren waarvan één direct langs Moerasstad loopt.

Vanaf een afstand heeft Moerasstad in de vroege ochtend wel wat weg van een vulkaan. Vanuit een brede basis stijgt de stad boven het riet uit. De stad wordt smaller en eindigt in de stenen torens die bij zonsopgang rood-oranje oplichten als lava dat uit de vulkaan spuwt.

Terwijl de zon opkomt, wordt er steeds meer van Moerasstad verlicht. Eén voor één komen de terrassen van eerst Hoogstad en vervolgens Middenstad in de zon te liggen. De hoogste tuin wordt alleen door de koning en zijn familie gebruikt. De lagere terrassen worden door andere edelen als privétuinen gebruikt. Het gebeurt maar zelden dat de edelen in de lagere gedeelten van de stad komen. In Middenstad wonen de handelaars, de goede burgers en de bankiers. Hun stenen huizen met dakpannen kijken ruim uit over het moeras waar ze zeilboten al van ver kunnen zien aankomen. Zeilboten die handel en nieuws naar Moerasstad brengen.

In de vroege ochtend is er meestal niemand om van het opkomen van de zon te genieten. In Middenstad slaapt men wat langer uit dan de mensen in Laagstad. In het laagste gedeelte van Moerasstad zijn al mensen aan het werk voordat de zon hun arbeid kan verlichten. De houten huizen met rieten daken van Laagstad geeft Moerasstad zijn ferme basis. Uitbreiding van de stad is echter niet mogelijk. Moerasstad is gebouwd op een rots in het moeras, en die rots is helemaal volgebouwd. Vanaf Laagstad steken steigers de rivier in. Aan die steigers liggen de zeilboten van de handelaren die door het moeras heen handel drijven met de andere steden die in en om het moeras liggen.

## **Gwen**

Gwenifer, Gwen voor haar vrienden en Gwenny voor haar moeder, moest van haar vader bij de smid Sjon de bestelling spijkers voor de nieuwe kast van baron Helder ophalen, helemaal aan de andere kant van Laagstad. Zoals gewoonlijk ging ze samen met haar beste vrienden, Eden en Riven. Via de losplaats van de handelsboten en de groentemarkt liepen ze kloksgewijs rond de stad.

‘Ik heb wel trek in een appeltje,’ zei Eden.

En nog voordat Gwen iets had kunnen zeggen had Riven al twee appels van een stalletje gestolen. Alsof er niets aan de hand was, liepen ze door met hun monden op elkaar geperst om niet in lachen uit te barsten.

‘Ik zag het wel hoor,’ hoorde Gwen door een donker deurtje dat open stond.

‘Geef die appels terug.’

‘Ga vliegen, prinses Gonzonella,’ snauwde Riven terug.

‘Mama, ze pesten me!’ riep Gondolien naar binnen.

Een grote lelijke vrouw verscheen in de donkere deuropening. Ze schudde haar vuist naar de plek waar even daarvoor het drietal nog stond.

‘FLUP, dat wordt weer straf op school,’ zei Riven.

‘Ja, dat mens vertelt natuurlijk alles weer aan meesterpriester Hul,’ mopperde Gwen.

‘Maar als prinsesje Gonzonella met haar hofhouding mij opsluit in de visrokerij krijgt zij geen straf,’ zei Eden.

Gwen snoof overdreven aan zijn kleren. ‘Je stinkt er nog naar,’ zei ze vrolijk.

‘Over prinsessen gesproken,’ meldde Riven met een milde glimlach op zijn lippen. ‘Vinden jullie ook niet dat prinses Erika mooie ogen heeft die passen bij die mooie blonde krullen?’

‘Alsof je zeker weet dat ze die kleur ogen heeft!’ reageerde Gwen.

‘Nou, op het portret in de school wel,’ zei Riven.

‘Je gelooft toch niet dat dat portret klopt,’ zei Gwen.

‘Natuurlijk wel. Schilder Vince kan echt heel erg goed schilderen. Ik heb eens een portret van mijn oom in Middenstad gezien en dat leek precies. En ze heeft blond haar. Ik zie haar elke ochtend op haar balkon naar de zonsopgang kijken. Haar haren wapperen in de wind,’ zei Riven met een starende blik alsof hij haar nog kon zien staan. Gwen snoof en keek de andere kant op. Eden liep voorop alsof het hem allemaal niet boeide. Inmiddels was het drietal aangekomen bij smid Sjon.

‘Ik moet even door naar tante Ann voor....’ de laatste woorden van Eden waren slechts een onhoorbaar gemompel. Riven staarde in het vuur van de smid.

‘Hoi Sjon,’ zei Gwen. ‘Ik kom de spijkers voor papa ophalen.’

Een reusachtige man met uitpuilende spieren draaide zich om van het vuur met een grote hamer in zijn ene hand en een tang met gloeiend ijzer in de andere. Even keek hij Gwen aan, glimlachte en begon hard op het ijzer te slaan. Nadat Sjon tevreden was over zijn smeedwerk, stak hij het weer in het vuur en de smidsknecht begon weer met de blaasbalgen het vuur aan te wakkeren.

‘Ik heb ze hier staan,’ zei Sjon met een vriendelijke stem. ‘Je vader komt morgen de nieuwe stoel brengen in ruil voor dit zakje spijkers.’

Sjon keek even rond. De smidsknecht was even gaan plassen en Riven had het balgen overgenomen. Sjon fluisterende.

‘Ik heb er ook tien pijlpunten bij gedaan.’

Gwen knikte.

‘Kom Riven,’ zei Sjon. ‘Pak die hamer en sla erop.’

Riven had al eerder geholpen in de smederij en wist wat Sjon bedoelde. Gwen keek toe hoe Riven hard op het gloeiende staal sloeg. De vonken spatten er vanaf.

‘Waar is Eden?’ vroeg Gwen.

‘Die was naar zijn tante. Weet je nog?’ zei Riven.

‘Kiekeboe!’ grapte Eden achter hen.

Samen liepen ze terug naar de steigers waar ze woonden. Ze ontweken Gondolien en de fruitmarkt door helemaal om Laagstad heen te lopen.

Onderweg naar huis vertelde Eden wat hij bij tante Ann gehoord had.

‘Morgen mag Karel Witvacht van het laatste balkon springen. Tante Ann heeft het zelf van de poortwachter gehoord.’

Tante Ann had drie piepkleine huisjes, slechts kleine kamers. De drie huisjes lagen aan drie kanten van Moerasstad, één in het oosten waar de zon opkomt, één in het zuiden waar de zon op zijn hoogst staat en één in het westen waar de zon ondergaat.

Tante Ann was geen echte tante van Eden; de oude vrouw stond bij iedereen bekend als ‘tante Ann.’ Eden wist zelfs niet zeker of ze wel Ann heette. Maar ja, iedereen noemde haar zo. Tante Ann ging regelmatig naar Middenstad om daar zieke mensen te helpen. Mensen kwamen ook naar haar toe voor goede raad. Tante Ann was een wijze vrouw. Als een van de weinigen kwam Tante Ann ook regelmatig in Hoogstad als de koningin haar raad en advies nodig had.

‘Nou, dan had hij maar niet bij baron Welker moeten inbreken,’ zei Riven, ‘Wat zocht hij daar eigenlijk? Als hij iets zou stelen van de baron zou hij het toch nooit kunnen verkopen in Moerasstad. Dat valt natuurlijk erg op als hij in zijn winkel opeens dingen uit Hoogstad heeft.’

‘Ze zeggen dat hij niet bij de baron wilde inbreken, maar dat hij iets bij de priesters zocht,’ zei Eden. Fluisterend voegde hij eraan toe: ‘De dolk van de dwaallichtjes.’